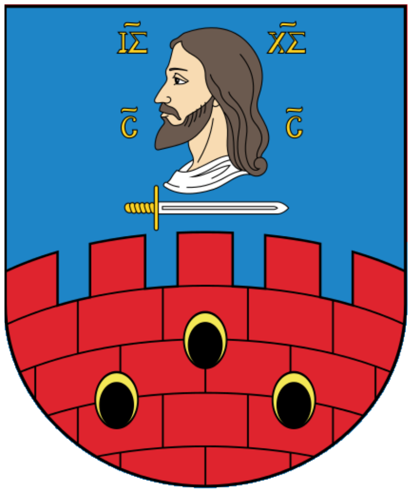

ДЗВІНСКІ ЎЗГОРАК

Кроч на свой родны,
дзвінскі ўзгорак,
каб глядзець
у будучую сінь

ГРАМАДСКА-ПАЛІТЫЧНАЯ ГАЗЕТА ВІЦЕБСКАГА РАЁНА, №8 (133)
ЛІПЕНЬ 2021 ГОДА

ПЕРАСЬЛЕД

СПАЎ НА ПАДЛОЗЕ І ЗАДЫХАЎСЯ АД СПЁКІ

Адвакат Інэса Аленская 6 ліпеня наведала старшыню партыі БНФ Рыгора Кастусёва ў турэмным шпіталі СІЗА № 1, куды палітык быў экстранна пераведзены 2 ліпеня з СІЗА КДБ.

Дыягназ не вядомы ні самому хвораму, ні яго сям'і, ні адвакату. **Рыгор Кастусёў** кажа аб праблемах з сэрцам, ацёках і зблытанай свядомасці, паведамляе **АФН** са спасылкай на *БелаПАН*.

«Рыгор Андрэевіч цяпер адчувае сябе лепш. Сказаў, што нарэшце надыхаўся паветрам з моманту затрымання, таму што ў СІЗА КДБ паветра няма наогул, там ён задыхаўся як рыба», — распавяла **Інэса Аленская**.

Пагаршэнне здароўя ў яго пачалося даўно, паведаміла адвакат. Спачатку прычынай паслужыла тое, што палітык 17 дзён — з 12 да 29 красавіка — быў вымушаны спаць на падлозе камеры пад шконкай дырэктара «Мінскканцэрта», у выніку чаго прастудзіўся.

«У СІЗА КДБ Рыгор Кастусёў утрымліваўся ў трохмеснай камеры. Разам з ім сядзеў Віктар Бабарыка. Калі Кастусёў быў змешчаны ў гэтую камеру, яна ўжо была ўкамплектаваная, і для яго, як для зноў прыбыўшага, у камеры не знайшлося спальнага месца, пры гэтым мяняцца ложкамі або саступаць сваю забаронена, нават прысесці нельга на чужое месца — гэта парушэнне», — распавяла Аленская.

18 чэрвеня адвакат наведвала Кастусёва ў СІЗА КДБ і, даведаўшыся аб яго пра праблемы са здароўем, неадкладна падала хадайніцтва аб аказанні яе падабароннаму медыцынскай дапамогі з накіраваннем у рэспубліканскую бальніцу на Валадарскага. Лячэнне, са слоў следчага, які быў на сувязі з Інэсай Аленскай, было пачата на працягу гадзіны пасля падачы хадайніцтва.

«Яму выпісалі пяць прэпаратаў: два з іх былі ў наяўнасці ў СІЗА КДБ, а тры сказалі перадаць з волі. Для таго, каб паведаміць аб неабходных леках, Рыгор Кастусёў напісаў ліст родным. Пакуль сваякі яго атрымалі і прынеслі лекі, прайшло дзесяць дзён, і гэтыя медыкаменты ўжо былі неактуальныя. Такім чынам лячэнне было няпоўным: з пяці лекаў мой кліент меў магчымасць прымаць толькі два», — паведаміла Аленская.

6 ліпеня Рыгор Кастусёў распавёў адвакату, што пастаянная спякота ў камеры, якая прыйшла ў Мінск у другой палове чэрвеня, паслужыла прычынай сардэчнага прыступу.

У перадачы вентылятараў адміністрацыя СІЗА КДБ зняволеным у гэтай камеры адмаўляла — такія заявы рэгулярна падаваў Віктар Бабарыка. Кастусёў таксама падаваў заявы аб дазволе атрымаць ад блізкіх вентылятар і тэлевізар, але атрымаў адмовы.

«Рыгор Андрэевіч распавёў, што спякота і духата ў камеры стаяла такая, што ўсё мокла. З вентыляцыі — толькі маленькае акенца пад столлю. Таблетка, якая выдавалася Рыгору Андрэевічу лекарам для прыёму раніцай, за ноч проста рассыпалася ад вільгаці. На падлозе — балота, мокрыя коўдры, на сценах кандэнсат. Ён не мог спаць, кожную ноч станавілася дрэнна. Уставаў, абліваўся вадой і толькі тады сэрца трошкі суцішвалася. Кожны дзень вельмі чакаў шпацыр, які быў гадзіну-паўтары, каб хаця б падыхаць паветрам», — паведаміла адвакат.

У палітыка падымаўся ціск і было дрэнна з сэрцам, моцна ацякалі ногі. Лекар даваў лекі, але 30 чэрвеня ацёкі наогул перасталі спадаць, і Кастусёву зрабілі ЭКГ. Са слоў Аленскай, пацыенту не паведамілі аб выніках даследавання.

У ноч на 1 ліпеня палітык стаў задыхацца, спаць не мог. 2 ліпеня да Кастусёва падышоў следчы, спраўіўся аб яго здароўе і ўбачыў страшныя ацёкі. У гэты ж дзень Кастусёў быў дастаўлены ў медустанову для правядзення УГД сэрца. Пасля УГД паступіла каманда збіраць рэчы, і Кастусёў быў шпіталізаваны ў Рэспубліканскую турэмную бальніцу ў СІЗА №1.

«Як сказаў мой кліент, яго перавозілі ў "стакане", але з паслабленнямі: рукі ў кайданках дазволілі трымаць спераду, а не ззаду, як звычайна. Аб выніках УГД не паведамілі. Кастусёў кажа, што ён быў як у тумане, дрэнна памятае, што адбывалася, яму ўвесь час было дрэнна. Са слоў Рыгора Андрэевіча, ён пачуў размову медыкаў аб перанесеным на нагах інфаркце, але не зразумеў, пра каго ішла гаворка. Аднак сёння начальнік медыцынскай службы СІЗА № 1 на маё пытанне, ці можа быць, што Кастусёў перанёс інфакт, адказаў "Не" і тут жа дадаў, што вынікі па першай ЭКГ і УГД да іх яшчэ не паступілі. Аналіз крыві, узяты ля Кастусёва ўчора, будзе гатовы толькі праз дзесяць дзён» — паведаміла Аленская.

64-гадовага Рыгора Кастусёва затрымалі 12 красавіка ў Шклове і даставілі ў КДБ. 17 красавіка Аляксандр Лукашэнка заявіў пра затрыманне групы, якая планавала замах на яго і яго дзяцей. Сярод затрыманых адвакат Юрый Зянковіч, паліттэхнолаг Аляксандр Фядута і палітык Рыгор Кастусёў.

Затрыманым прад'яўленыя абвінавачванні па ч. 1 арт. 357 Крымінальнага кодэкса (змова або іншыя дзеянні, здзейсненыя з мэтай захопу ці ўтрымання дзяржаўнай улады неканстытуцыйным шляхам), ім пагражае ад 8 да 12 гадоў пазбаўлення волі.

"Радыё Свабода"

ПАЎТАРА ГОДА «ХІМІІ»

9 ліпеня суд Першамайскага раёну Віцебску, разгледзеўшы крымінальную справу віцебляніна Аляксандра Мацвеева, абвінавачанага паводле арт. 369 КК, прызнаў яго вінаватым у публічнай абразе прадстаўніка ўлады ў сувязі з выкананнем ім службовых абавязкаў.

Суддзя Наталля Карабліна цалкам задаволіла патрабаванне пракуратуры і прысудзіла Мацвееву адзін год і шэсць месяцаў «хіміі».

Летась 3 кастрычніка **Александр Мацвееў** размясціў у групе «Типичный Витебск» у Instagram *«крытычны каментар з эмацыйнай афарбоўкай і ўжываннем неўнармаванай лексікі адносна дзеянняў старшага **сяржанта ППС Віталя Шнявіна**»*. Міліцыянт ужыў супраць удзельнікаў нядзельных маршаў газавы балончык. Шнявін у сваіх тлумачэннях паясняў, што такога намеру ён не меў і гэта адбылося адвольна. У дадзены момант пацярпелы ў органах МУС не працуе і па працы знаходзіцца па-за межамі Беларусі.

Тэрмін адбыцця пакарання Мацвеевым мусіць адлічвацца са дня пастаноўкі на ўлік у выхаваўчай установе адкрытага тыпу. Таксама суд пастанавіў залічыць у адбыванне пакарання тэрмін утрымання пад вартай з 29 красавіка па 2 траўня, прыраўняўшы адзін дзень пад вартай да двух дзён абмежавання волі.

Да набыцця прысудам законнай моцы меру стрымання для віцебляніна пакінулі ранейшую – падпіска аб нявыездзе. Арышт, накладзены на маёмасць Мацвеева, суд пастанавіў не адмяняць да выплаты ў дзяржбюджэт 31 рубля 90 капеек пошліны.

Аляксандр Мацвееў мае намер абскардзіць рашэнне суду Першамайскага раёну ў судзе вышэйшай інстанцыі.

Ян Сведка
"Віцебская вясна"

СУДОВЫ КАНВЕЙЕР

ЧАРГОВЫ ПРАЦЭС ЗА АБРАЗУ

Суд Першамайскага раёну Віцебску 1 ліпеня пачаў разглядаць чарговую крымінальную справу, заведзеную за публічную абразу прадстаўніка ўлады (арт. 369 КК). На лаве падсудных — віцеблянін Сяргей Ільюшэнка. Нягледзячы на «адкрытасць» працэсу, у залу суду амаль нікога не пусцілі. Журналісты і валанцёры-праваабаронцы засталіся за дзвярыма.

Справу разбірае **суддзя Таццяна Родзіна**. У лютым і сакавіку 2020 году гэтая ж суддзя разглядала справу цяпераш-няга **палітвязня Уладзіміра Мала-хоўскага** (прысудзіла яму тры з паловай гады калоніі) – на той працэс журналісты і нават сваякі падсуднага таксама трапіць не маглі. У судзе Першамайскага раёну гэта ўжо стала сумнай тэндэнцыяй. Гэтак, зусім нядаўна тут адбыўся разгляд крымінальнай справы па тым жа арт. 369 КК у дачыненні Вадзіма Ермаловіча. Тады, апроч бацькоў падсуднага, у залу запускалі толькі аднаго слухача. На працэс жа **Сяргея Ільюшэнкі** не пусцілі ніводнага. Суд стаўся па сутнасці закрытым.

На думку віцебскай **праваабаронцы Ірыны Траццяковай**, гэтая з'ява носіць зусім невыпадковы характар, і пандэмія каронавірусу тут зусім ні прычым.

«Яны баяцца публічнасці, таму што з працэсаў з'яўляюцца фотаздымкі, тысячы людзей бачаць, як затрыманых, яшчэ да вынясення прысуду, заводзяць у суд у позе «ластаўкі». Прыклад таму – Ермаловіч. Тэндэнцыя такая: рабіць усё, каб ніхто нічога не ведаў. Ціхенька засудзіць і пасадзіць. Тады і пытанняў няма. І скаргі ніякай не напішаш. Тады і з «кампетэнтнымі органамі» няма пра што гаварыць, бо праваабаронцы не могуць прывесці нейкія факты і довады пра парушаныя правы», – кажа Ірына Траццякова.

Паводле праваабаронцы, падобная сітуацыя назіралася восенню 2020 году, калі ў горадзе толькі пачыналіся палітычныя працэсы. Многіх актывістаў, журналістаў і праваабаронцаў не пускалі ў залы судовых пасяджэнняў, спасылаючыся на каронавірус і цеснату ў памяшканнях. Толькі шматлікія звароты са скаргамі ў Вярхоўны і абласны суды крыху палепшылі сітуацыю. Цяпер яна зноў адкацілася назад – трапіць на суд стала вялікай праблемай.

Праваабаронца раіць пісаць скаргі на дзеянні суддзяў і дамагацца адкрытага разбору справаў.

Падрабязнасці першага судовага паседжання ў справе Сяргея Ільюшэнкі высвятляюцца. Сочым за працэсам.

Уладзімір Бяляўскі
"Віцебская вясна"

«ЎСХОДНЯЕ ПАРТНЭРСТВА»

ШТО ДАЛО БЕЛАРУСІ «ЎСХОДНЯЕ ПАРТНЭРСТВА»

Аналітык Цэнтру эўрапейскай трансфармацыі Андрэй Ягораў тлумачыць, што страціць Беларусь ад прыпыненьня сяброўства ў праграме Эўразьвязу «Ўсходняе партнэрства».

Што такое «Ўсходняе партнэрства»

Гэта праграма Эўразьвязу, запачаткаваная ў 2009 годзе Польшчай і Швэцыяй. Яна ўключае ў сябе Армэнію, Азэрбайджан, Беларусь, Грузію, Малдову і Украіну. Яе мэта — наблізіць гэтыя краіны да ЭЗ без канкрэтнай прапановы далучэньня.

«Усходняе партнэрства» актывізавала стасункі Беларусі і Эўразьвязу

«Дзякуючы „Ўсходняму партнэрству" адбываўся паволны, але вельмі важны працэс разьвіцьця прававых адносінаў Беларусі і Эўразьвязу. Пасьля здабыцьця Беларусьсю незалежнасьці і канстытуцыйнага крызісу 1996 году мы так і не падпісалі двухбаковага пагадненьня з ЭЗ. І „Ўсходняе партнэрства" дазваляла развіваць легальную базу стасункаў з ЭЗ, даючы Беларусі магчымасьць далучыцца да шматбаковых праектаў.

У 2020 годзе мы падпісалі доўгачаканую дамову пра спрашчэньне візавага рэжыму. Яе вынікам стала зьніжэньне цаны на візу для беларусаў. Гэта быў важны крок, каб рухацца ў бок новага двухбаковага пагадненьня. Яно магло б быць падобным да дакумэнту, які падпісала Армэнія — пра паглыбленае супрацоўніцтва. Беларусі гэтага не хапае, гэта ўскладняе частку адносінаў. Гэты пры тым, што Эўразьвяз — гэта наш другі гандлёвы партнэр. І шчыльныя сувязі ў нас ня толькі ў эканоміцы. Такое двухбаковае пагадненьне моцна б нас прасунула ў супрацы з нашым суседам», — расказвае Андрэй Ягораў.

«Усходняе партнэрства» — гэта дзясяткі мільёнаў эўра грантаў для Беларусі

«Гэта комплексная праграма, у рамках якой Беларусь атрымлівала вельмі шмат бесспасярэднай дапамогі ад установаў Эўразьвязу. У апошнія гады яна вымяралася прыблізна 30 мільёнамі на год. Гэта не крэдыты, а грантавая дапамога. Ніякіх палітычных умоваў Беларусі, каб атрымаць гэтыя сродкі, Эўразьвяз не выстаўляў.

„Усходняе партнэрства" было накіраванае на дапамогу Беларусі ў самых розных галінах: эканоміка, адміністрацыя, экалёгія, сувязі паміж людзьмі, навука, культура, адукацыя.

Гэта быў шэраг інфраструктурных праектаў, напрыклад:

- павышэньне якасьці асьвятленьня;
- рэканструкцыя школаў з мэтаю павышэньня энэргазберажэньня;
- аднаўленьне воднай інфраструктуры ў некалькіх абласьцях».

«Усходняе партнэрства» — гэта аднаўленьне дарог і мастоў у Беларусі

«Трэба ўлічваць ня толькі тыя грошы, якія ішлі ў Беларусь як тэхнічная дапамога, але і інвэстыцыйныя праекты, якія рэалізоўваліся ў сувязі з „Усходнім партнэрствам".

Напрыклад, былі праграмы з уключэньнем дарог Беларусі ў сыстэму ключавых транспартных артэрыяў Эўразьвязу, так званыя TEN-T. Тут Беларусь атрымлівала інвэстыцыйныя праекты, якія дапамагаў рэалізоўваць Эўрапейскі банк рэканструкцыі і разьвіцьця або іншыя фінансавыя інстытуты. За гэтыя грошы, напрыклад, аднаўлялася дарога М7 (Праект на суму 110 млн эўра ад Эўрапейскага інвэстыцыйнага банку быў прыпынены ўвесну 2021 у сувязі з палітычным крызісам у Беларусі- РС). ЭБРР выдзяляў грошы на рэканструкцыю 12 мастоў. У інфраструктуру дарог зьбіраліся інвэставаць больш за 250 мільёнаў даляраў. Калі мы возьмем сродкі, якія выдзяляліся Эўрапейскім інвэстыцыйным банкам і ЭБРР, то там сума даходзіла б да 500 мільёнаў на год».

Карысьць ад «Усходняга партнэрства» атрымлівалі пераважна мясцовыя ўлады

«У асноўным грошы ЭЗ асвойваліся дзяржаўнымі органамі, пераважна мясцовай уладай. Пасьля 2015 году вельмі шмат праектаў было скіравана на рэгіянальнае разьвіцьцё.

Ёсьць праграма Spring, накіраваная на разьвіцьцё эканамічнай ініцыятывы ў Беларусі. У гэтай праграме Беларусь атрымлівала па 14 мільёнаў эўра. Яны ішлі часткова на мікракрэдыты, дзякуючы ім павышалася якасьць пэрсаналу прадпрыемстваў, ствараліся цэнтры разьвіцьця прадпрымальніцтва ў рэгіёнах. У гэтай праграме таксама актыўна ўдзельнічалі мясцовыя ўлады».

На праект «Гарсьвятло» у Полацку ЭЗ выдаткаваў 1,3 мільёна эўра. Яшчэ 800 тысяч рублёў пайшло на яго зь мясцовага бюджэту.

За 6 год беларускія навукоўцы атрымалі ад Эўразьвязу амаль 7 мільёнаў эўра. Сярод атрымальнікаў дапамогі — Акадэмія кіраваньня пра прэзыдэнце

«Ёсьць праграма падтрымкі навуковых дасьледаваньняў „Horizon". Пры тым, што мы ня маем рамачнага пагадненьня з ЭЗ наконт гэтай праграмы, мы можам атрымліваць дапамогу. Беларускія навукоўцы актыўна ў ёй удзельнічалі. Дзесьці каля 50 праектаў было рэалізавана у рамках гэтай праграмы».

За 6 гадоў удзелу ў «Horizon» аб'ём фінансаваньня беларускага боку наблізіўся да 7 млн. эўра.

У складзе выканаўцаў праектаў, рашэньне аб падтрымцы якіх прынята у 2019 г., — Інстытут матэматыкі НАН Беларусі і Акадэмія кіраваньня пры Прэзыдэнце Рэспублікі Беларусь. (3 сайту Нацыянальнага інфармацыйнага офісу праграм ЭЗ па навуцы і інавацыях).

Сьпіс усіх навуковых праектаў Беларусі, якія падтрымаў Эўразьвяз.

Беларусь магла б атрымліваць значна больш, але не хацела

«Існуюць рамкі, якія вызначаюць глыбіню супрацоўніцтва. Яны зьвязаныя з правамі чалавека, дэмакратызацыяй і жаданьнем краіны мецьць больш шчыльныя адносіны з ЭЗ. Гэтыя ўмовы передвызначылі, што Беларусь, нават пры лепшай дынаміцы адносін у апошнія гады, атрымлівала менш, чым усе астатнія краіны „Ўсходняга партнэрства", за выключэньнем Азэрбайджану.

Пасьля 2015 году Эўразьвяз праводзіў палітыку ўцягваньня Беларусі ў супрацу, нягледзячы на тыя праблемы, якія існавалі ў галіне правоў чалавека. ЭЗ спадзяваўся, што гэта паступова будзе зьмяняцца».

Навошта Эўразьвязу усё гэта рабіў для Беларусі

«Каб павысіць устойлівасьць гэтых краінаў і іх эканамічны дабрабыт. Чым больш разьвітыя і стабільныя краіны на мяжы Эўразьвязу, тым лепш для ЭЗ. Бо такія краіны не ствараюць праблемаў, не ствараюць эміграцыйнага ціску. Гэта стварае больш надзейныя ўмовы супрацоўніцтва».

Што можа быць далей з усімі праектамі

«Паколькі ЭЗ ня лічыць рэжым Лукашэнкі легітымным, то Эўразьвяз можа перанакіраваць гэтыя сродкі для прыватнага сэктару і грамадзянскай супольнасьці. Тады праекты маглі б рэалізоўвацца не праз дзяржаву, а праз розныя міжнародныя інстытуцыі».

А што зь іншымі краінамі «Ўсходняга партнэрства»

«Тыя краіны, якія рухаліся насустрач Эўрапейскаму зьвязу, да адзіных стандартаў, супрацы, рэформаў, атрымалі значна больш за Беларусь. Тройка лідэраў — Украіна, Грузія і Малдова.

„Усходняе партнэрства" прадугледжвае высокі ўзровень супрацоўніцтва з ЭЗ ва ўсталяваньні зоны свабоднага гандлю і адмены візаў. Тыя краіны, якія рухаліся хутчэй, атрымалі гэтыя магчымасьці.

Яны таксама атрымалі значна больш інвэстыцыяў, больш дапамогі з боку міжнародных інстытуцыяў».

Дзьмітры Гурневіч
www.svaboda.org

ПОШУК

ИСКАЛИ И НАШЛИ ЗАБЛУДИВШЕГОСЯ РЕБЕНКА

В ночь с 3 на 4 июля в лесу под Витебском заблудился 15-летний мальчик.

Подросток гостил у друга в деревне Липовцы, в два часа ночи он позвонил маме и сказал, что возвращается домой. Чтобы попасть в родную деревню Замосточье по дороге, мальчику нужно было пройти 13 километров, он решил срезать путь напрямую — так получается около 8 километров.

Пробираясь через поле и лес ребенок понял, что заблудился. Позвонить он мог только по экстренному номеру, так как исходящие вызовы на телефоне были отключены.

Искать подростка отправились 10 спасателей и 5 милиционеров. Связь с ним мог поддерживать только диспетчер.

Через некоторое время мальчик сообщил, что находится в поле у линии электропередачи. Спасатели направились в тут сторону, вскоре мальчик увидел проблесковые сигналы автомобилей.

Нашли ребенка в районе деревни Кузменцы, сообщается пресcслужбой МЧС. Это примерно в 3,7 километрах от Липовцов напрямую и более 9 километров по дороге.

ННВ

УЗНАГАРОДА

МЕДАЛЬ ПРЕДСЕДАТЕЛЮ

Председатель Витебского райисполкома Геннадий Сабынич награжден медалью «За трудовые заслуги». Указ о награждении Александр Лукашенко подписал 28 июня.

В преамбуле документа говорится, что перечисленные в нем лица награждаются за многолетний плодотворный труд, высокий профессионализм, образцовое выполнение служебных обязанностей, значительный личный вклад в оборону страны, развитие промышленного комплекса республики и строительной индустрии, сельского хозяйства и дорог, достижения в области здравоохранения, науки, образования и культуры, заслуги в подготовке высококвалифицированных специалистов и спортсменов.

Господин Сабынич занимает должность главы Витебского района с конца 2015 года. Он уроженец деревни Шуневцы Глубокского района, сейчас чиновнику 48 лет. В 1995 году Геннадий Сабынич окончил Белорусскую сельскохозяйственную академию по специальности «Механизация сельского хозяйства». Работать он начал инженером в колхозе «Парижская коммуна» Глубокского района, а в 1997 стал главным инженером колхоза имени Чапаева в том же районе. В 2001 году Сабынича назначают директором КУСП «Лукомль» в Чашникском районе.

С 2006 года Сабынич преходит с работы на земле в кабинет чиновника, он стал первым заместителем председателя — начальником управления сельского хозяйства и продовольствия Сенненского райисполкома. Через год он окончил Академию управления при Президенте Республики Беларусь, получив специальность «Государственное и местное управление».

В 2012 Геннадий Сабынич получил кресло заместителя председателя комитета по сельскому хозяйству и продовольствию Витебского облисполкома, которое занимал до назначения председателем Витебского райисполкома.

"Народныя навіны Віцебска"

АБ'ЯВА

Каб атрымліваць кожны нумар газеты "Дзвінскі Ўзгорак" паведаміце рэдакцыі аб гэтым. Калі не жадаеце атрымліваць газету, то патэдэфануйце.

Калі парушаны вашы правы спажыўца, працаўніка, то даем эфектыўныя парады па абароне права і пошуку бясплатных юрыстаў. Звяртайцеся на адрас газеты "Дзвінскі Ўзгорак".

Наша газета стала размяшчацца на партале http://kamunikat.org, дзе зацікаўленыя грамадзяне могуць яе спампаваць яшчэ да з'яўлення газеты на паперы.

АЗБУКА ПАЛІТАЛОГІІ

ДВОЕ НА ПОЛЮСЕ ПРАЎДЫ

Колькасць мярзотнікаў, якая расце па экспаненце, — выдатная нагода, каб «збірацца ў кучу», або хаця б у зграю, табун ці статак.

«За намі праўда». Гэта цытата з выступу адзінага палітыка (АП) у Брэсце 22 чэрвеня. Хто б сумняваўся. Ёсць такая ўласцівасць у праўды: яна заўсёды ідзе за намі. У гэтым лепшым з сусветаў ёй больш няма за кім ісці.

У гады супрацьстаяння дзвюх сістэмаў праўда была на нашым баку. А як жа інакш? Не магла ж яна быць на баку купкі капіталістаў, што тлусцелі на эксплуатацыі ўласных народаў і народаў краін трэцяга свету.

Капіталістаў — купка. Эксплуатаваных — большасць. А дзе большасць — там і праўда. Але ў 1974 годзе ў выніку «Красавіцкай рэвалюцыі» была зрынутая дыктатура ў Партугаліі — і панеслася... тое, што на бытавай мове прынята называць «эфектам даміно», на мове паліталогіі атрымала назву «трэцяй хвалі дэмакратызацыі 1974–1991».

Фінальным акордам трэцяй хвалі стала крушэнне таталітарнай камуністычнай сістэмы і яе флагмана — СССР, што дазволіла амерыканскаму палітолагу Фрэнсісу Фукуяму абвясціць пра канец гісторыі.

Гэта была не першая спроба такога кшталту. У Фукуямы быў папярэднік — Маркс. Нагадаю фінал «Маніфеста камуністычнай партыі»: «Пралетарам няма чаго губляць, акрамя сваіх ланцугоў. Набудуць жа яны ўвесь свет».

Свету пралетарыяў, свету, у якім адсутнічаў бы падзел людзей на класы эксплуататараў і эксплуатаваных, не атрымалася. Але спробы пабудаваць такі свет рабіліся неаднаразова. Яны абышліся чалавецтву амаль у 100 мільёнаў жыццяў. Па агульнай колькасці ахвяр па-за канкурэнцыяй аказаліся кітайскія таварышы — 65 мільёнаў, а па эфектыўнасці (у суадносінах колькасці знішчаных да агульнай колькасці насельніцтва) — чырвоныя кхмеры ў Кампучыі.

Але якой бы колькасцю ахвяр ні вымяраліся поспехі камуністаў на шляху да бяскласавага грамадства, праўда нязменна была на іх баку.

Канец гісторыі Фукуяма звязваў з паўсюдным распаўсюджваннем ліберальнай дэмакратыі заходняга ўзору, што павінна было сведчыць пра канчатковы пункт сацыякультурнай эвалюцыі чалавецтва і фарміраванне канчатковай формы ўрада.

Што тычыцца формы, прадказанне амерыканскага палітолага спраўдзілася. Прынамсі, адразу і не прыгадаеш краіну, у Канстытуцыі якой не абвяшчаўся б прынцып падзелу ўладаў, а адзінай крыніцай улады не абвяшчаўся б народ.

Што ў сухім астатку?

Расійскі палітолаг Кацярына Шульман любіць нагадваць, што прадметам паліталогіі з'яўляюцца трансфармацыі («яна цікавіцца тым, што мяняецца»). Адсюль — нелюбоў паважанага мной аўтара да гістарычных паралеляў. У кнізе «Практычная паліталогія. Дапаможнік па кантакце з рэальнасцю» чытаем: «Час перастаць разумець літаральна тое, як Маркс жартаваў з Гегеля: гісторыя не паўтараецца ні як трагедыя, ні як фарс. Паколькі колькасць гістарычных фактаў бясконцая, вялікая верагоднасць, што надзвычайнае падабенства мінулага з сучаснасцю заснаванае альбо на магіі лічбаў (1914/2014), альбо на высвечванні адных з'яў і ігнараванні іншых».

Шульман моршчыцца пры слове «каляіна». Мне ж яно падабаецца. Гістарычны працэс без каляіны — як шлюбная ноч без нявесты. Тым не менш абсалютызаваць каляіну не варта. «Усё цячэ, усё мяняецца», — сцвярджаў старажытнагрэчаскі філосаф Геракліт (554–483 да н.э.). Мяняецца з часам і каляіна.

Савецкі Саюз распаўся ў 1991 годзе на 15 незалежных рэспублік, але ні адна з іх, калі атрымала свабоду выбару, не здолела вырвацца з цывілізацыйнай каляіны.

Сталі часткай Еўрасаюза Літва, Латвія і Эстонія — гэта значыць, рэспублікі, чые народы на працягу стагоддзяў мелі магчымасць асвойваць культурныя інавацыі Захаду. Дзякуй Балтыйскаму мору! Нядзіўна, што ўключэнне ў склад СССР у 1939–1940 гадах большасць літоўцаў, латышоў і эстонцаў успрынялі як акупацыю.

У шасці мусульманскіх рэспубліках усталяваліся палітычныя рэжымы, якія можна смела аднесці да сучасных султанатаў. Зразумела, не без нацыянальных асаблівасцяў, але ні адна з іх не выходзіць за цывілізацыйныя межы.

Што ў сухім астатку? У сухім астатку шэсць праваслаўных рэспублік. Усе яны на перабудовачнай хвалі эйфарыі заявілі пра сваё жаданне стаць часткай Вялікай Еўропы. Аднак час усё расставіў на свае месцы. За тры дзесяцігоддзі нікому змяніць сваю цывілізацыйную ідэнтычнасць так і не атрымалася, што не выключыла расколу ўнутры таварышаў па няшчасці: у той час, як у Арменіі, Грузіі, Малдове і Украіне праеўрапейскія настроі ўзмацняюцца, у Беларусі і Расіі (у першую чаргу ў палітычных элітах) ідзе адваротны працэс…

Расслабляцца рана

«Мы даўно ваюем». Але мы — гэта хто? З чаго вынікае, што і ў аўтара «Азбукі паліталогіі» маецца падстава прылічваць сябе да ліку абраных, аб'яднаных у кучу, зграю, статак, рой, табун і пазначаных для сцісласці займеннікам першай асобы множнага ліку «мы»? Можа ён, заклапочаны пошукам шынялю, дарэмна марнуе час?

Не, не дарэмна! Залогам таму з'яўляецца праўда. Здрадзіць можа сябар, жонка, сяброўка жонкі, але праўда — заўсёды за намі. І ўсё роўна, у большасці мы ці або безназоўнай вышыні нас засталося толькі двое — Беларусь і Расія. Гэта і раздражняе тых, хто сёння ў большасці.

22 чэрвеня 2021 года свет канчаткова падзяліўся на тых і на гэтых: на «мярзотнікаў па той бок мяжы» і носьбітаў праўды, чыя роля ў гісторыі на бліжэйшыя гады звядзецца да дэманстрацыі бяссілля «іх санкцый».

Маштаб задачы складана пераацаніць: уклад у сусветны ВУП толькі ЗША і Еўрасаюза перавышае 50%, а Беларусі і Расіі — не дацягвае і да 2%. Здавалася б, слон і моська. Але час панавання вульгарнага матэрыялізму з яго скрупулёзнымі падлікамі матэрыяльных рэсурсаў застаўся ў мінулым. На баку аб'яднанай моські сёння праўда, памножаная на духоўнасць, і 135-е месца Расіі ў індэксе карупцыі.

Зразумела, расслабляцца рана. Нашы перспектывы акрамя падкопаў з боку мярзотнікаў упіраюцца і ў дысцыпліну. Нягледзячы на наяўнасць кадраў, якія авалодалі ўсімі тэхналогіямі, безгаспадарчасць часам здзіўляе. А не дай бог вайна? «Чаму цяпер, у адносна мірны час мы не хочам папрацаваць? Усё ж у дысцыпліне. Толькі дысцыпліна» (24.06.2021).

Ці здольныя разумныя людзі, аб'яднаныя вакол нейкага чалавека, у сітуацыі, якая склалася, наладзіць дысцыпліну? Я б даў на гэта пытанне, што паўтараецца з года на год, сцвярджальны адказ. Мой аптымізм заснаваны на колькасці мярзотнікаў, якая расце па экспаненце. Бо нішто так не мабілізуе ўнутраныя рэзервы, як наяўнасць мярзотнікаў ля знешніх межаў. Яны для таго і плодзяцца. Іх для таго і плодзяць.

(скарочана)

Сяргей Нікалюк
novychas.by

ЭКСПЕРТ

"…НИ ОДИН ПЛЕБИСЦИТ ЛУКАШЕНКО БОЛЬШЕ НЕ ВЫИГРАЕТ»

Экономист Сергей Чалый объясняет, почему действия властей укладываются в одно образное выражение — «бомбить Воложин».

— Операция по принуждению к любви, которая началась 9 августа (2020 года, — Прим.), ни к какому успеху не привела. Она привела к тому, что это уже не операция по принуждению к любви, а попытка окончательного решения белорусского вопроса, — анализирует последние события на своем канале экономический аналитик Сергей Чалый.

Он объясняет, почему сейчас положение властей можно считать безвыходным:

— Они сейчас находятся в безвыходной ситуации, связанной с тем, что, с одной стороны, вперед идти опасно, потому что чем дальше ты движешься в направлении максимального страха, тем дальше ты погружаешься в ряд мировых лидеров-изгоев, чего Лукашенко хотел бы избежать. Но его собственный страх показать слабину подгоняет в эту сторону.

С другой стороны, очевидна невозможность выиграть ни один плебисцит именно по той причине, что рейтинг никуда не делся, он не вырос, любовь не вернулась.

Все меры, предпринятые властью в попытке противостоять санкциям, Сергей Чалый характеризует словосочетанием «бомбить Воложин». При этом даже таких инструментов, по его мнению, осталось чрезвычайно мало.

— Что еще может сделать власть в качестве ответных санкций? Только «бомбить Воложин», что уже и происходит. Мы сейчас наблюдаем, как удар наносится по гражданскому обществу. Макей это анонсировал, называя гражданское общество «любимой игрушкой Запада». Неужели эти люди всерьез думают, что Западу нужно наше гражданское общество, а не нам самим?

Приходят по бизнесам. Понятно, к тем, кто может заплатить пару десятков миллионов за свое освобождение. Это довольно простая схема и это будет такое окунание в реальность людей, которые до сих пор считали, что у нас все хорошо, что происходят реформы и для бизнеса все прекрасно.

С попыткой закрывать любые общественные организации работает очень простой принцип — все, что так или иначе может раздавать деньги, будет рассматриваться как враг, как финансирование протестных действий. А для власти все сейчас воспринимается как протестное действие, любое несогласие с ними фактически готовы записывать в качестве преступления.

Проблема заключается в том, что все, что мы сейчас наблюдаем, включая конституционную реформу, все телодвижения с Совбезом, с придумыванием военного положения, чрезвычайного положения и т.д., — это понимание осознания того, что ни один плебисцит Лукашенко больше не выиграет.

И, в общем-то, нанести ущерб внутри страны уже, похоже, особо некому, внутри бомбить осталось мало чего. Механизмов компенсации на санкции нет. При этом, очевидно, что они будут ужесточаться, потому что система по-прежнему работает в одном и том же режиме, когда у силовиков есть карт-бланш на продолжение усиления и расширения репрессий, они по-прежнему работают в режиме «найдем и накажем каждого».

И в данном случае, как я понимаю, наказывать нужно всех. Сейчас наши правоохранительные органы превратились в машину по производству признательных видео. Это абсолютная архаика, которая не имеет никакого отношения к современности и цивилизованному миру.

Очевидно, что инструментов у власти на самом деле чрезвычайно мало. Да, можно проявить гнев, можно своим сделать хуже, можно у кого-то деньги отобрать. Но это не компенсирует негативные последствия для экономики или для уровня жизни, — полагает экономист.

Он прогнозирует увеличение давления на дипломатов, а также изменение курса национальной валюты.

— Потери по платежному балансу, вероятнее всего, скажутся на курсе национальной валюты. Думая о том, что еще может произойти, — могут последовать враждебные действия по отношению к иностранцам, например, дипломатам, находящимся на территории Беларуси, — говорит Чалый, считая символичной проломанную недавно стену в ограждении латвийского посольства в Беларуси.

"Салідарнасць"
gazetaby.info

ЮБІЛЕЙ ПАЭТА

БЕЛАЕ ВІНО І ЧЫРВОНАЕ: УЛАДЗІМІРУ НЯКЛЯЕВУ 75 ГОД

Уладзімір Някляеў — адзін з тых, каго прынята называць сумленнем нацыі. Чалавек, які прайшоў выпрабаванне і «меднымі трубамі», і турмой. Яго раманы не пакідаюць абыякавых, яго паэмы заварожваюць і ўлюбляюць. 9 ліпеня Уладзімір Пракопавіч адзначае сваё 75-годдзе.

— 75 вельмі прыгожая лічба. Гэта тры разы па 25. Ужо ёсць немалы досвед, шмат дасягненняў. Але, мне здаецца, мала хто прыходзіць да гэтай даты з такой 25-гадовай душой, як у вас. Ці памыляюся?

— Чаму мала хто? Па-мойму, да скону ў кожным чалавеку душа нават не 25-гадовая, а дзіцячая...

Давайце вось што зробім. Нядаўна я скончыў раман «Гэй Бэн Гіном», у якім шмат аўтабіяграфічнага. І калі вы не супраць, паспрабую адказаць на некаторыя вашы пытанні цытатамі з рамана.

Вось адказ на першае:

«Паўсюль паперадзе Віктара (такое імя ў героя рамана) бегла ягонае дзяцінства. Вунь яно бяжыць пастушком па выгане, грае на зробленай дзедам са старой яблыні жалейцы. Грае гучна, жалейка з прыгожым чорна-белым каровіным рогам, і мелодыя „Цяцеркі“, з якой ён пачынаў вучыцца граць, разліваецца па абодвух берагах Крэўлянкі, цячэ па пагорках. Вось дабегла дзяцінства да Багушоўскага лесу, куды паклікаў маленькага Віктара дзед, каб дапамог састагаваць, бо дождж можа пайсці, падсушанае ў пракосах сена, і, калі паставілі стагі, Віктар залез на адзін, лёг, глядзеў у неба, на якім высыпалі зоркі, а дзед, прываліўшыся спінай да стога, расказваў яму казку.

Калі Віктар, ужо дарослы, успамінаў сябе маленькага, дык не бачыў асаблівай розніцы паміж сабой тым і цяперашнім. Бо што змянілася? Тое, што ён чытае лепш, чым чытаў у пяць гадоў? Але нават гэта — яшчэ як сказаць, калі тады ўзнікала адчуванне вышыні, на якую ўздымаўся ён з тымі, пра каго чытаў, а цяпер не ўзнікае.

Ці яго змяніла тое, што скончыў школу, тэхнікум, інстытут, што болей ведае? А што ён ведае, пра што дазнаўся? Пра тое, што пісалі шумеры? Ці пра тое, што ў космасе ёсць чорныя дзіры? Дык яны і ў ім ёсць. І ў цяперашнім, і ў малым былі — ён з жахам у іх глядзеў.

У самім сабе ён заўсёды заставаўся гэткім самым, якім быў некалі. Само жыццё ў сабе адчуваў нязменным, змяняліся толькі ўмовы, абставіны жыцця. Ягоныя дэкарацыі. Са стога сена пад Багушоўскім лесам жыццё перанесла яго на сцэну Крамлёўскага палаца з'ездаў — сам ён дзеля гэтага нічога не рабіў. Толькі прымаў прапановы. Гульню ў прапанаваных дэкарацыях. І гуляўся ў іх той самы хлопчык са стога сена пад Багушоўскім лесам»…

— Ці можна сказаць што 2020 стаў для вас жыццёвым падарункам? Для краіны, мне здаецца, ён, сапраўды, як доўгачаканае дзіця, што пра гэта думаеце? Няма задумы рамана пра гэтыя падзеі?

— Складана адказаць на гэтае пытанне. Таму нават цытаты ў адказ не магу падабраць, а не тое што раман напісаць. Хоць у задуме ён ёсць.

У жніўні 2020-га я ўбачыў, адчуў, што апошнюю чвэрць жыцця пражыў, пратрываў не дарма. Пасеенае ўзышло, жыццё ўсё ж, як вы сказалі, зрабіла падарунак. Падаравала свята. Але пасля падаўлення беларускай рэвалюцыі годнасці, забойстваў і катаванняў, здзекаў з ні ў чым не вінаватых людзей, глумлення з нацыянальных сімвалаў, культуры, мовы, — усяго, што для мяне святое, пачуццё свята пацяснілася пачуццём віны: я не змог гэтага не дапусціць.

Вось глядзіце: чалавека ні за што арыштоўваюць і садзяць у турму. Вядома яго імя, вядомая турма, у якую яго пасадзілі. Ён нарадзіўся беларусам, ён грамадзянін Рэспублікі Беларусь, адна з дзяржаўных моваў якой — па Канстытуцыі! — беларуская. І ён просіць турэмшчыкаў размаўляць з ім на роднай мове. На дзяржаўнай беларускай. А яго за гэта дручкамі — і ў карцар! Раз просіць — у карцар! Два просіць — у карцар! Для перавыхавання з беларуса ў рускага са знакамі якасці. А знакі гэтыя — сляды дручкоў!..

Вось як мне, беларускаму паэту, глядзець на тое, як знішчаецца не толькі мова, а ўсё беларускае ў Беларусі?.. І як ставіцца да ўлады, якая не толькі дазваляе знішчаць, але і заахвочвае знішчальнікаў, даючы ім права беспакарана забіваць тых, хто ў сваёй краіне, як кажа ўлада, «лішнія людзі»? Якія лішнія людзі, як такое можа быць?!

Паэт, пісьменнік, наогул гуманітарый не можа такой уладзе служыць. Лаяльнасць да сябе такая ўлада можа толькі купіць. І толькі ў тых, хто не мае ніякага нацыянальнага маркёра…..

— Як і шмат хто іншы, я зачытвалася вашымі кавіднымі нататкамі. Гэта будучы сюжэт?

— Я перахварэў на кавід цяжка. З гарачкай, кашмарамі. Баяўся сканаць. Калі ўсё ж ачуняў, дактары сказалі, што баяўся не дарма. Але ўбачыўшы той кашмар, які дзеецца ў нашай краіне ў рэальнасці, падумаў: можа, лепш бы не ачуньваў?..

З гэтых кашмараў і з гэтай рэальнасці і нарадзіўся сюжэт.

Я перакананы, што кавід мае лабараторнае паходжанне. Як і чаму ён збег з лабараторыі — частка сюжэта. Але не асноўная.

Памятаеце гісторыю пра марскі круізны лайнер, на якім яшчэ год таму ўсчалася ланцуговая рэакцыя каронавіруса, пра што пісалі ўсе СМІ. Лайнер прышвартавалі ў японскім порце, але ні пасажыраў, ні каманду (амаль чатыры тысячы чалавек) не пусцілі на бераг. Ізалявалі на караблі — і я ўявіў, што на ім тварылася! Сітуацыя страшней, чым на «Тытаніку», бо там пагроза была ўсім вядомая, вада, а тут — невядома што! І ад гэтага невядома чаго людзі задыхаюцца, паміраюць, усе ўсіх у гэтым падазраюць, і ніхто ад гэтага ніяк і нідзе ўберагчыся не можа — хіба толькі рыбінай стаць і ў вадзе ўратавацца. У выратавальнай стыхіі, якая для «Тытаніка» была пагрозай.

Чалавецтва ў пандэміі, у аўтарытарызме, таталітарызме, у кашмарах, якія само яно стварае і за якія адказвае, — вось асноўны сюжэт задуманага твора, які пачаў пацыху пісаць. Пацыху, бо яшчэ ад папярэдняга рамана «Гэй Бэн Гіном» не адышоў. Кожны раман, кожная паэма забірае ў мяне вельмі шмат энергіі, эмоцый, сіл, і патрэбны нейкі час, каб зноў іх набрацца.

— Няма жадання пераасэнсаваць пражытае і пераж ытае, каб пайсці нейкім іншым шляхам чарговыя 25 гадоў?

— Па-мойму, я ўжо не раз адказваў на падобныя пытанні. Так што магу сябе самога цытаваць...

Ці не шкадую пра зробленае, ці не хацеў б нешта перарабіць? Ні пра што не шкадую! Пра што шкадаваць, калі нічога нельга перарабіць? Калі ўсё не зазду, а наперадзе, колькі б яго, таго, што наперадзе, ні засталося...

(скарочана)

Рэдакцыя «Новага Часу» шчыра віншуе Уладзіміра Някляева з днём народзінаў! Жадаем добрага настрою, аптымізму, моцнага здароўя і плёну, а таксама доўгіх гадоў жыцця ў вольнай незалежнай Беларусі!

Аксана Колб
«Новы Час»

ПАЛІТЫЧНЫ ПРЫСУД

«БЕЗУМНЫЙ СРОК — ЗА ВЕРУ В ИДЕЮ»

Виктор Бабарико приговорен к 14 годам колонии. «Однажды нам будет сложно объяснить своим внукам, что это действительно происходило». Так прокомментировала демократический лидер Беларуси Светлана Тихановская приговор Виктору Бабарико.

Бывший председатель правления «Белгазпромбанка», экс-претендент на пост президента страны Виктор Бабарико приговорен к 14 годам лишения свободы с отбыванием наказания в колонии в условиях усиленного режима.

Решение вынес 6 июля судья Верховного суда Игорь Любовицкий. У Бабарико не будет возможности обжаловать приговор.

Он признан виновным в отмывании средств, полученных преступным путем (ч. 2 ст. 235 Уголовного кодекса), а также в получении взятки в особо крупном размере (ч. 3 ст. 430 УК).

Инкриминировавшиеся ему преступления Бабарико не признал в полном объеме.

Прокурор Сергей Гиргель запрашивал для Бабарико 15 лет лишения свободы в колонии усиленного режима, а также штраф в размере 5 тыс. базовых величин (145 тыс. рублей). Защита просила суд оправдать его за отсутствием состава преступления.

Судебное разбирательство длилось более четырех с половиной месяцев. Экс-банкир находится под стражей с 18 июня 2020 года.

На вынесение приговора прибыли дипломаты, в том числе представители Евросоюза. В зал заседаний не смогло попасть более 100 человек. Адвокат Бабарико Дмитрий Лаевский был встречен аплодисментами.

Слушания уголовного дела в отношении Бабарико и других представителей «Белгазпромбанка» начались 17 февраля. Несмотря на то, что суд объявлен открытым, негосударственным СМИ в аккредитации на процесс было отказано.

В деле восемь обвиняемых, семь из которых обвинялись в получении, а один — в даче взятки. До начала основного процесса пресс-служба Верховного суда сообщила, что с шестью обвиняемыми «заключены досудебные соглашения о сотрудничестве».

Всем также вынесены обвинительные приговоры. Бывший зампред правления «Белгазпромбанка» Сергей Шабан получил 6 лет лишения свободы, еще один зампред Дмитрий Кузьмич — 6,5 года, и.о. председателя правления Кирилл Бадей, зампреды Сергей Добролет и Александр Ильясюк — по 5,5 года, основатель компании «Активлизинг» Виктор Кобяк — 3 года, бывший первый зампред правления банка Алексей Задойко — 5 лет «домашней химии».

Виктор Бабарико своей вины не признал, поэтому на сделку со следствием не пошел. В ходе суда он заявил, что считает уголовное преследование необоснованным и политически мотивированным. Эти действия, по мнению Бабарико, изначально преследовали одну цель — не допустить его участия в президентских выборах.

О своем участии в президентских выборах 56-летний Виктор Бабарико заявил 12 мая 2020 года. Тогда же он ушел со своей должности в банке, которую занимал 20 лет.

11 июня в «Белгазпромбанке» и ряде других коммерческих компаний прошли обыски. Александр Лукашенко заявил, что проверка деятельности «Белгазпромбанка» проводится по его поручению. При этом он утверждал, что никакой политической подоплеки в данном деле нет.

18 июня Бабарико и его сын Эдуард, который руководил его инициативной группой, были задержаны по подозрению в совершении экономических преступлений. С тех пор они содержатся в СИЗО КГБ. Правозащитники признали Виктора и Эдуарда Бабарико политическими заключенными.

Виктор Бабарико считался основным соперником Лукашенко на президентских выборах. Во время участия в президентской кампании команда бывшего банкира собрала свыше 434 тысяч подписей за его выдвижение кандидатом в президенты (для регистрации достаточно собрать 100 тысяч подписей), однако в регистрации ему было отказано.

«Верим ли мы в себя сами?»

«Безумный срок человеку, который решил пойти в политику и стал одним из лидеров, которые разбудили страну от долгого сна. 14 лет — за веру в идею: однажды нам будет сложно объяснить своим внукам, что это действительно происходило. Но Виктор говорил, что стране нужен хороший менеджер, и я знаю, что настанет время, когда такой менеджер поможет нам с вами отстроить страну», — так прокомментировала приговор демократический лидер Беларуси Светлана Тихановская.

«Сегодня я не хочу говорить о репрессиях и чудовищных сроках: ведь режим делает всё это, чтобы убить в нас любые другие мысли, хоть отдаленно похожие на веру и надежду. Но для Виктора — как и для тысяч невиновных людей в тюрьмах — ценнее всего надежда в наших сердцах. Ради этой надежды он не пошел на сделку с режимом. И он по-прежнему верит в нас. Но верим ли мы в себя сами? Виктор Бабарико уже больше года в тюрьме. И только от нас с вами зависит, превратится ли этот год в 14 лет», — отметила Тихановская.

Приговор Виктору Бабарико также прокомментировало посольство США.

«Жестокая фальшивость судебной системы Беларуси демонстрируется сегодня приговором Виктору Бабарико, который показывает, что режим Лукашенко не остановится ни перед чем, чтобы сохранить власть», — говорится в заявлении американского посольства на его странице в «Твиттере».

"БЕЛАПАН"
naviny.online

Заснавальнік і рэдактар: Смолікаў Канстанцін Эдуардавіч

Адрас рэдакцыі: г. Віцебск, вул. 1-я Сененская д.5, Тэл. +375-29-218-98-38, e-mail: kas_vit@tut.by
Газета выдаецца з лютага 2014 г.

Падпісана да друку 15.07.2021 у 18.30
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца пры падтрымцы аднадумцаў.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.